

Sygn. akt IV U 107/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogusław Łój

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Dejewski vel Dej

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2020 r. w Zielonej Górze

sprawy z odwołania **T. W.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 06.12.2019 r., znak: (...)

o przywrócenie prawa do renty

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy T. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres jednego roku poczynając od dnia 01 listopada 2019 r.

sędzia Bogusław Łój

Sygn. akt IV U 107/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 06.12.2019 r. znak (...) pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił T. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że Komisja Lekarska ustaliła, że nie jest on niezdolny do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył T. W., zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę. Powołując się na stan swojego zdrowia, nie zgodził się z oceną dokonaną przez organ rentowy. Podniósł, że jego stan zdrowia nie uległ poprawie i wciąż jest niezdolny do pracy, wobec czego domagał się przywrócenia prawa do renty.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca T. W., urodzony (...), posiada wykształcenie średnie ogólnokształcące, pracował jako spedytor.

W okresie od 06.09.2018 r. do 31.10.2019 r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W dniu 16.09.2019 r. ubezpieczony wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wobec zgłoszonego wniosku przeprowadzone zostały badania, w wyniku których Lekarz Orzecznik ZUS, orzeczeniem z dnia 06.11.2019 r. ustalił, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Z uwagi na wniesiony sprzeciw sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 04.12.2019 r. podzieliła stanowisko Lekarza Orzecznika ZUS.

bezsporne, a nadto: akta organu rentowego

U wnioskodawcy rozpoznano:

- chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa lędźwiowego z upośledzeniem funkcji układu ruchu,
- cukrzycę typu 1 niewyrównaną metabolicznie,
- nadciśnienie tętnicze,
- zaburzenia gospodarki lipidowej,
- otyłość,
- stłuszczenie wątroby, hiperlipidemia mieszana,
- zespół bólowy kręgosłupa.

dowód: opinia zespołu biegłych lekarzy neurologa i kardiologa, k. 22-22v akt sąd.

- opinia biegłego lekarza diabetologa, k. 40-41 akt sąd.

W badaniu neurologicznym u wnioskodawcy nadal stwierdza się znaczne ograniczenie ruchomości kręgosłupa lędźwiowego, wyszczuplenie mięśni uda lewego, osłabienie obu odruchów kolanowych i brak odruchów skokowych, obustronnie dodatnie objawy rozciągowe przy 60 stopniach.

W porównaniu z badaniem w ZUS z dnia 22.02.2018 r. i 05.10.2018 r. stan T. W. nie uległ poprawie.

Biorąc pod uwagę współistniejącą cukrzycę, objawy polineuropatii cukrzycowej i otyłość, wnioskodawca wymaga dłuższej systematycznej rehabilitacji, redukcji wagi ciała i leczenia bólu w poradni specjalistycznej.

Wnioskodawca jest niezdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami na okres 1 roku od 31.10.2019 r.

Istniejące nadciśnienie tętnicze nie spowodowało powikłań ograniczających możliwość pracy zarobkowej.

dowód: opinia zespołu biegłych lekarzy neurologa i kardiologa, k. 22-22v akt sąd.

Wnioskodawca od wielu lat choruje na cukrzycę typu 1 leczoną intensywną insulinoterapią, która jest schorzeniem niewyrównanym metabolicznie. Okresowo był hospitalizowany z powodu dekompensacji cukrzycy (ostatnio 26-29.11.2019 r.) z powodu kwasicy ketonowej, co jest ostrym powikłaniem cukrzycy. Ponadto zaburzenia gospodarki lipidowej, chwiejny poziom glikemii w trakcie hospitalizacji oraz wysoki poziom HbA1c czynią odwołującego częściowo niezdolnym do pracy. Niezdolność ma charakter okresowy na 1 rok od dnia 31.10.2019 r.

T. W. wymaga stałej, systematycznej kontroli diabetologicznej i nadzoru nad prowadzonym leczeniem w celu poprawy stopnia wyrównania metabolicznego cukrzycy.

dowód: opinia biegłego lekarza diabetologa, k. 40-41 akt sąd. wraz z opinią uzupełniającą, k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się zasadne.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie czy wnioskodawca T. W. po dniu 31.10.2019 r. był nadal chociażby częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak – na jaki okres.

Pozostałych przesłanek uzyskania prawa do renty pozwany nie kwestionował.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2020, poz. 53; dalej - ustawa emerytalna) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania

Przepis art. 12 ustawy emerytalnej stanowi natomiast, że osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Osobą całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 ustawy).

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, stwierdzić należało, że wnioskodawca jest osobą nadal częściowo niezdolną do pracy po dniu 31.10.2019 r., a niezdolność ta ma charakter okresowy, na 1 rok.

Tak o stanie zdrowia ubezpieczonego – w kontekście jego zdolności do pracy – wypowiedzieli się biegli neurolog, kardiolog i diabetolog, a więc specjaliści właściwi dla oceny głównych dolegliwości zgłaszanych przez wnioskodawcę.

W ocenie Sądu, opinie biegłych kardiologa, neurologa i diabetologa (zasadnicza i uzupełniająca) stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy. Zostały one sporządzone rzetelnie, w oparciu o fachową wiedzę biegłych, po zapoznaniu się przez nich z przedłożoną dokumentacją lekarską i przeprowadzeniu badania odwołującego. Biegli w sposób konkretny przedstawili swoje stanowiska i wystarczająco wyczerpująco je uzasadnili, podając we wnioskach końcowych z czego wynika ich odmienne od pozwanego ocena. Dysponowali wszelkimi informacjami umożliwiającymi wydanie trafnej opinii i informacje te w sposób prawidłowy wykorzystali. Wnioski zawarte w tych opiniach są jasne i logiczne, korespondują z zebrany materiał dowodowy, uwzględniają wszystkie istotne okoliczności sprawy.

Choć z opinii zespołu biegłych neurologa i kardiologa wynika, że występujące u wnioskodawcy schorzenie kardiologiczne w postaci nadciśnienia tętniczego nie spowodowało powikłań ograniczających możliwość pracy zarobkowej, to ostatecznie biegli nie podzieli opinii lekarzy orzeczników ZUS uznając T. W. za nadal częściowo niezdolnego do pracy na okres 1 roku.

Biegły neurolog jednoznacznie stwierdził, że odwołujący jest osobą częściowo okresowo niezdolną do pracy na 1 rok, podkreślając, że stan zdrowia wnioskodawcy nie uległ poprawie w stosunku do tego, który był podstawą orzeczenia u niego częściowej niezdolności do pracy w poprzednim okresie.

Biegły przedstawił konsekwentne stanowisko w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, szczegółowo uzasadniając je we wnioskach końcowych opinii.

Zostało ono przedstawione w stanie faktycznym uzasadnienia, wobec tego nie ma potrzeby powoływania go ponownie go w tym miejscu.

Ze względu na zaawansowanie cukrzycy typu 1, na którą wnioskodawca choruje od prawie 20 lat, biegli wskazali na konieczność oceny stanu zdrowia przez biegłego diabetologa.

Biegły diabetolog wskazał, że T. W. wymaga stałej, systematycznej kontroli diabetologicznej i nadzoru nad prowadzonym leczeniem w celu poprawy stopnia wyrównania metabolicznego cukrzycy.

Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego diabetologa podnosząc, że biegły nie uwzględnił pełnej treści karty informacyjnej leczenia szpitalnego z listopada 2019 r., a w epikryzie odnotowano, że ta hospitalizacja wiązała była z wcześniejszym dużym błędem dietetycznym połączonym z wymiotami, a po zmodyfikowaniu insulinoterapii uzyskano zdecydowaną poprawę dobowych glikemii. Ponadto biegła wskazała, że w badaniu neurologicznym biegły neurolog wskazał zmiany mogące świadczyć o polineuropatii cukrzycowej.

Biegły diabetolog w opinii uzupełniającej wyjaśnił, że wskazana w epikryzie karty informacyjnej z listopada 2019 r. „zdecydowana poprawa glikemii dobowej i samopoczucia chorego” dotyczy wyprowadzenia pacjenta ze stanu ostrego powikłania cukrzycy. Nadto zaburzenia neurologiczne nie wpłynęły bezpośrednio na opinię biegłego o rozpoczynającej się w jego ocenie polineuropatii.

Strona pozwana nie podważyła trafności w/w opinii, nie złożyła merytorycznych zarzutów, które mogłyby zdyskwalifikować zawarte w nich konkluzje. Za niezasadny, zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania, uznać należało wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza neurologa. W ocenie Sądu dowody zebrane w sprawie są wystarczające do jej rozstrzygnięcia, a przeprowadzanie dowodu z opinii innych biegłych, z uwagi na to, że pozwany ma odmienne stanowisko, prowadziłoby do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

Podnieść w tym miejscu należy, że w sprawach, w których przedmiotem oceny jest zdolność do pracy, właśnie biegli sądowi są powoływani do weryfikacji oceny dokonanej w tej materii przez lekarzy ZUS i zasadność wniosku o uzupełnienie materiału dowodowego nie może opierać się na założeniu, że jedyną właściwą oceną jest ocena dokonana na etapie postępowania przed organem rentowym.

W ocenie Sądu opinie powołanych w sprawie biegłych, zostały sporządzone wnikliwie i rzetelnie. Wystarczająco wyczerpująco i szczegółowo wyjaśniają istotę stanu zdrowia wnioskodawcy, z uwzględnieniem posiadanych przez nich wiadomości specjalnych.

W tym miejscu podkreślenia wymaga również, że w orzeczeniach wydanych przez lekarzy orzeczników ZUS brak jest wskazania na czym miałyby polegać poprawa stanu zdrowia wnioskodawcy w stosunku do tego, który stanowił podstawę orzeczenia u niego w okresie od 06.09.2018 r. do 31.10.2019 r. niezdolności do pracy, na podstawie tego samego schorzenia, które nie zostało wyleczone – a zdaniem biegłego neurologa poprawa stanu zdrowia u odwołującego nie wystąpiła, natomiast dotychczasowe leczenie wnioskodawcy uznał za nieskuteczne, swoją ocenę uzasadniając w treści opinii.

W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego za niezasadny uznać należało także wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy.

Dowody zebrane w sprawie są wystarczające do jej rozstrzygnięcia. Pozwany zgłosił wniosek o przeprowadzenie tego dowodu dopiero pod koniec niniejszego postępowania. W ocenie Sądu, mając na uwadze jednoznaczność treści opinii

biegłych neurologa i diabetologa, którzy odnieśli się do wszystkich istotnych okoliczności, przeprowadzanie dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny pracy, byłoby nieuzasadnione.

Zdolność do wykonywania pracy oceniają przede wszystkim specjaliści od schorzeń, które na tę zdolność wpływają. Dotychczasowy przebieg choroby wnioskodawcy, powodujący w okresie wcześniejszym niezdolność do pracy, przemawia za uznaniem za wystarczającą do rozstrzygnięcia sprawy, wydanej już w sprawie opinii biegłych, bez potrzeby dodatkowego wypowiedzania się przez biegłego medycyny pracy. Podnieść też można, że dla ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie jest konieczne, aby wnioskodawca był niezdolny do pracy w ocenie biegłych wszystkich specjalności.

Sąd nie musi dopuszczać dowodu z dodatkowej opinii biegłych, jeżeli uzna, że ekspertyzy, którymi dysponuje są wystarczające dla wyjaśnienia stanu zdrowia (por. wyrok SN z dnia 17.01.2012 r. sygn. I UK 195/11). Nie jest bowiem zobowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego przekonała jednocześnie obie strony. Różnica zdań między stronami co do oceny stanu zdrowia i jego wpływu na zdolność do pracy sama przez się nie powoduje konieczności uzupełniania postępowania dowodowego. Odmienna ocena stanu zdrowia od oceny zawartej w opinii biegłego nie jest podstawą do przeprowadzania dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy czy ich uzupełniania (por. orzeczenie SN z 15.02.1974 r. II CR 817/73., orzeczenie SN z 12.02.1974 r. II CR 5/74).

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji wyroku, przyznając wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres jednego roku, poczynając od dnia następującego po dacie, do kiedy przysługiwało ubezpieczonemu prawo do dotychczasowego świadczenia, a zatem od 01.11.2019 r.